

Sludinājumi

Intervija

(Turpinājums no 7. lpp.)

vienādi.

Protams, bet notis tomēr būs tās pašas. Savā ziņā ir nesalīdzināmi grūtāk spēlēt akadēmisko mūziku, jo ir ļoti ierobežots izteiksmes līdzekļu daudzums. Džeza mūzikai ir absolūta brīvība – dari, ko tu gribi. Bet tas arī padara šo mūziku sarežģītāku klausītājam. Klausītājs var nebūt gatavs uztvert izpildītāja domu lidojumu. Bet tas ir normāli – katrai mūzikai ir savs klausītāju loks. Džeza mūzika nenoliedzami ir atkarīga no tā, kā izpildītājs spēlējot jūtas, ko domā.

Ko tu varētu sacīt par mūziku, kas skan baznīcā?

Man gribētos biežāk dzirdēt kādu priecīgāku noti, bet tā ir tikai mana izjūta. Tas mirklis, kad grēki ir piedoti, man ir priecīgs, tas nav skumjš. Ejot pie Svētā Vakarēdienai, mēs, protams, pieminam, ka

Finanšu pārskats

2007. gada janvāris

Iejēmumi

Ziedoņumi no kolektēm	1 361,15
Draudzes nodoklis	676,40
Mērķa ziedoņumi diakonijai	422,00
Mērķa ziedoņumi draudzes avīzei	154,35
Hansabankas procenti	1,84
Kopā	2 615,74

Izdevumi

Saimnieciskie izdevumi	262,56
Draudzes darbinieku (5) algas	549,79
Ienākumu nod. (par draudzes darbiniekiem)	147,27
Sociālais nod. (par draudzes darbiniekiem)	247,83
Draudzes avīzes drukāšana	178,18
Hansabankas pakalpojumi	5,70
Apsardze	35,40
Tālrunis	13,96
Elektroenerģija	7,91
Ūdens apgāde	19,15
Medikamentu iegāde (diakonija)	61,99
Pabalsti (diakonija)	205,00
Ziedi, dāvinājumi (diakonija)	33,27
Kopā	1 768,01

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:
Bikerniekai 146, Riga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e.apollo.lv

(C) Bikeru evangēliski luteriskā draudze

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 3 (19)

2007. gada marts

Dāvana caur sāpēm

Guntars Baikovs

Kas Kristus ir Tev? Ko Kristus dod Tev? Ko Viņš Tev māca? – Ir labi par šiem jautājumiem domāt ikdienas. Ir labi pie tiem atgriezties vēl un vēl, lai nepiemirstu šīs svarīgās lietas. Un šīs baznīcas gada laiks ir jo īpaši piemērots, lai mēs šos jautājumus sev atkal uzdotu. Šīs ir laiks, kad pieminam Kristus ciešanas, – Kristus ciešanu laiks. Pieminēsim un padomāsim...

Pirms 2000 gadiem dzīvoja kāds vīrs vārdā Jēzus no Nācaretes. Viņš vairākus gadus staigāja pa Galileju, Samariju un Jūdeju, sludinādams Debesu Valstību. Viņš mācīja laudīm mīlēt vienam otru, vairīties no jauna, netiekties pārlieku pēc šīs zemes lietām, bet gan paļauties it visā uz Dievu. Un Viņa mācība daudziem jo daudziem šķita pievilīga un laba. Turklat Jēzum piemita arī kādas neparastas spējas – Viņš daudziem spēja palīdzēt gan dziedinot miesas vainas, gan dodot padomu. Tas ļaudīm patika.

Taču bija arī tādi, kam Jēzus popularitāte negāja pie sirds. Tie bija reliģiskie skolotāji – tiem Jēzus mācība likās necienīga un tēvu tradīcijas zaimojoša. Viņi to vien meklēja, kā Jēzu kādā nopietnā pārkāpumā pieķert. Un beidzot tas viņiem izdevās: Jēzus Sevi bija nodēvējis par Dieva Dēlu. Laikam jau pārkāpums bija liels, jo arī sods, kas sekojā, bija neparasti smags – Viņu notiesāja un piesita krustā. Cik nelāga nāve! Varbūt Dievs pats dusmosjās uz Viņu, ka ļāva tam notikt?

Taču Jēzus no Nācaretes idejas turpināja dzīvot viņa mācekļos. Mācekļi Jēzus domas turpināja nest tālāk. Ar laiku

Hugo van der Güss

"Noņemšana no krusta"

Viņa runu un dzīves gaitu apraksti tika apkopoti grāmatās. Un bija cilvēki, kas tās lasīja un kam tās patika. Tie apvienojās un nosauka savas kopienas par draudzēm un baznīcām. Tā izveidojās kristītība. Daudzi cilvēki, Jēzus domas uzklasot, centās Dievam izpatikt un arī kļuva labāki savā dzīvē.

Šādus vārdus par Jēzu Kristu dzirdot,

tā vien gribas iesaukties: "Kāds tukšums, seklums un neizpratne!" Un tas būtu tikai taisnīgi sacīts, pat pārāk maiņi teikts. Katram patiesā Kristus māceklim šie vārdi skan kā visīstākā zaimošana. Taču, cilvēku acīm skatot šos notikumus, tieši tā varētu atbildēt uz jautājumiem, kas tad ir Kristus un ko Viņš mums dod. Jo šeit minētie fakti nav nepatiessi – patiesām, dzīvoja taču cilvēks Jēzus, pulcināja mācekļus, dziedināja slimos, darīja daudz brīnumu. Tad tika piesists krustā. Viņa mācekļi apvienojās, un tā izveidojās baznīcā. Tiktāl, cik cilvēka maņas to spēj uztvert, šie fakti ir patiesi.

Taču šajā redzējumā ir izlaists kas ļoti būtisks – pats būtiskākais. Jēzus no Nācaretes – patiesīs cilvēks – bija arī patiesīs Dievs. "No Tēva dzimis pirms pasaules sākuma, Dievs no Dieva, Gaisma no Gaismas, patiesīs Dievs no patiesīs Dieva, dzimis ne radīts, ar Tēvu vienāds būtībā, caur Viņu viss ir radīts." (Nīkajas TA)

"Un bez Viņa nekas nav radies, kas ir." (Jp. 1:3) Šo būtisko cilvēku maņas nespēj ne uztvert, ne aptvert. To, lūkojoties uz cilvēku Jēzu,

mēs ar savu prātu nevaram izsečināt. To mums caur Saviem praviešiem un caur Savu sludināšanu atklāj pats Dieva Dēls. Un šodien mums par to liecina rakstītais Dieva vārds. Tā ir patiesības – par Jēzu Kristu – otra un svarīgākā daļa. Tikai redzot patiesību tās veselumā un pilnībā, mēs varam rast atbildes uz jautājumiem.

Pie patiesības veseluma pieder arī atziņa, "ka vainas apzinā es esmu

(Turpinājums 2. lpp.)

(Turpinājums no 1. lpp.)

dzemdināts, un grēkos māte mani ir ieņēmusi" (Ps. 51:7), ka "nav neviena, kas dara labu, it neviena" (Rom. 3:12), ka ar saviem darbiem un domām visi cilvēki pelna tikai pazušanu Dieva tiesas priekšā. Taču Dievam šāds iznākums nebija pieņemams. Viņš neradīja cilvēkus pēc Sava tēla un līdzības tādēļ, lai tie tiktu iznīcināti tiesas dienā. Tāpēc arī Kristus, "Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzinātēs Dievam, bet Sevi iztukšoja, pieņemdam kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei" (Fil. 2:7-8)!

Pravietis Jesaja raksta: "Viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas, un mūsu sāpes viņš bija uzkrāvis Sev, kurpretī mēs viņu uzskatījam par sodītu, Dieva satrīku un nomocītu." Pravietis precīzi apraksta, kā miesas cilvēks redz Kristus dzīves stāstu. Taču patiesība ir tāda – Dievs pats uzņēmās to, kas pēc taisnības un tiesas pienāktos mums. Mūsu noziegumus un vainu Kristus labprātīgi ir uzkrāvis Sev – lai saņemu sodu, kas pienākas mums. Jēzus gan lūdz: "Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis bīkeris iet Man garām!" (Mt 26:39) Taču cita ceļa nebija. Savādāk nevarēja. Vien pats uzņemoties sodu mūsu vietā, Dievs varēja atjaunot mieru starp Sevi un cilvēkiem. Tikai tā bija iespējams gan saglabāt taisnību, gan attaisnot grēcinieku. Tādēļ Dievs nevilcīnājās nodoties mūsu labā, lai ikviens sagādātu iespēju kļūt par Viņa bēru.

Tā pravietis mums atgādina, ka viiss mūsu attaisnošanai Dieva tiesas priekšā jau ir veikts, ka nav nekā tāda, kas mums vēl būtu jānopelna vai jāizcīna. Visu mūsu grēku piedošana un Dieva mīlestība mums tiek sniepta no Kristus krusta. Pats Kungs Kristus to mums sniedz ar Savām naglu caurdurtajām rokām – mūsu grēku dēļ caurdurtajām. Mums Viņa dāvana tikai jāsaņem – ticībā un ar pateicīgu sirdi.

Taču ir kaut kas, ko arī mēs varam un ko mums vajag darīt. Kristus cieta un Sevi nodeva mūsu labā, un nu Viņš pats ticībā mājo mūsos. Tagad mēs esam Viņa miesas locekļi zemes virsū – mēs esam Viņa rokas un Viņa mute. Tad nu nodosim arī mēs sevi kalpošanā saviem tuvākajiem kā Kristus nodevās mūsu labā. Ko esam saņēmuši, to dosim arī tālāk – nesavītu mīlestību, piedošanu un mūžīgās dzīvības vārdus –, lai Kristus ciešanas mūsu labā nebūtu veltas. Āmen.

lesvētības

25. februārī, pirms pirmā Ciešanu laika svētdienas dievkalpojuma, mūsu draudzē tika iesvētīti divi cienījama vecuma vīri – Krišjānis Klintsons un Alvis Ozoliņš.

Kā jūs sapratāt, ka nu ir pienācis laiks iesvētīties?

Krišjānis Klintsons. Ikreiz, kad man ir slīkti, pie sevis skaitu Tēvreizi. Tas vienmēr ir palīdzējis. Kaut

arī Dievs man arvien ir palīdzējis, arī tad, kad nebiju iesvētīts, tomēr šajos laikos, kad tāda iespēja ir dota, sapratu, ka tā jāizmanto. Tagad esmu ļoti pateicīgs un priečajos, ka esmu iesvētīts.

Kā jūs izraudzījāties tieši Bīkeru baznīcu?

Krišjānis Klintsons. Mans brālis šeit ir izgājis katehēzi, un viņš pastāstīja arī man par šo draudzi. Brāļa mudināts, es šurp arī atnācu.

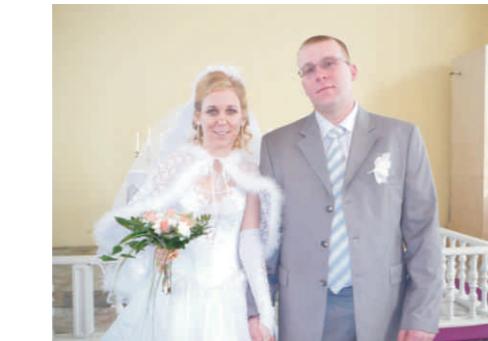
Alvis Ozoliņš. Man šo baznīcu ieteica draudzene. Es meklēju kādu cilvēku, ar ko varētu aprunāties, bet viņai bija pazīstams Bīkeru draudzes mācītājs. Patika, ka mācītājs nelielās pats ar sevi un ir spējis uzveikt savu ego. Bieži vien, ja kāds kaut ko sasniedzis, tūdaļ sāk lielīties: "Es esmu labāks! Es esmu gudrāks!" Ar viņu visu var sarunāt un mīligi aprunāties – viņš saprot mani, un es saprotu viņu.

Intervēja Maija Krēslīja

Laulības

Sestdiens, 24. februārī, mūsu dievnāmā tika salaulāti Eduards Priede un Vineta Tarvida.

Eduards ir Rīgas Lutera draudzes loceklis, bet Vineta pirms vairākiem gadiem iesvētīta mūsu draudzē. Tā kā Priežu ģimene no Jūrmalas domā pārcelties uz Salaspili un svētdienas rītos uz baznīcu vēlas doties kopā, tad par savu kopējo draudzi turpmāk viņi ir izvēlējušies mūsējo.

"Mūsu dvēsele gaida uz To Kungu, Viņš ir mūsu paīgs un vairogs. Par Viņu priečajās mūsu sirds, jo mēs paļaujamies uz Viņa svēto Vārdu. Tava žēlastība, Kungs, lai paliek ar mums, jo mēs ceram uz Tevi!" (Ps. 33:20-22)

Padomes ziņas

Parakstīts zemes nomas līgums

Aigars Lūsis
draudzes padomes loceklis

Šā gada 12. februāris bija būtiska diena mūsu draudzes saimnieciskajā dzīvē – tika parakstīts zemes nomas līgums, ar kuru draudzes nekustamais īpašums Rīga, Bīkerneku ielā 121 tika iznomāts SIA "SMI Latvija", kas plašāk pazīstams kā uzņēmums, kurš saistīts ar veikaliem "JYSK". Par to, kā minētais īpašums nonāca mūsu draudzes pārziņā, kā draudzei veicās ar tā apsaimniekošanu un kādi lēmumi vairāku gadu garumā attiecībā uz to tika pieņemti draudzes kopsapulcēs un padomes sēdēs, varētu tikt veidots atsevišķs raksts, šeit informēšu tikai par pašreizējo situāciju.

- Saskaņā ar draudzes padomes lēmumu tika nolemts nekustamo īpašumu Bīkerneku ielā 121 iznomāt, nevis pārdozt, kā tika spristes iepriekš.

- Pie mums vērsās veikalai "JYSK" pārstāvji ar priekšlikumu slēgt ilgtermiņa nomas līgumu par šo zemes gabalu.

- Padome izveidoja darba grupu sarunām un līguma teksta sagatavošanai, kurā iekļāva A.Kalniņu, A.Seksti, J.Staņeviču un A.Lūsi, brīvprātīgi lielu darbu veica arī I.Sikle.

- Pēc apmēram sešu mēnešu darba iznomāšanas nosacījumi tika saskaņoti, padomē apstiprināti un līgums noslēgts.

Ko tas nozīmē mums:

- Līgums paredz kā pirmo iemaksu no nomnieka saņemt 144 000.– Ls, ar ko paredzēts segt "Parex" bankā saņemto kreditu. Līdz ar to draudze atbrīvojas no ieņējamas kredītnastas.

- Līgums noslēgts uz 40 gadiem par 13 000.– Ls mēnesī (paredzot summas ikgadēju pieaugumu, sedzot inflācijas radītos zaudējumus, un pārskatīšanu pēc 20 gadiem) – tādējādi iegūstot ievērojamus tekošos ienākumus, ko iespējams izmantot draudzes nama celtniecībai.

- Nepatīkamākais apstāklis ir tas, ka mūsu zeme tiks apgrūtināta ar citai personai piederošu būvi.

Nemot vērā iepriekšminēto, varam uzskatīt, ka viens mūsu nekustamais īpašums vismaz juridiski ir sakārtots un kļuvis peļņu nesošs. **BDA**

Kas tas bija par darbu?

Tās bija šausmas! Ir traģiski darīt darbu tikai tāpēc, lai pelnītu naudu – darbu, kas tev nepatīk un kas nāk par slīktu tavai veselībai un pilnīgi visam.

Un šādu darbu tu strādāji deviņus gadus?

Jā. Piecus no tiem es pavadīju, remontējot automobiļus.

Vai tobrīd šķita, ka ar mūziku nevar izdzīvot?

Jā, tad nebija nekādu iespēju. Varbūt tas bija kļūdaini, tomēr es izgāju ļoti labu dzīves skolu, kas man palīdz arī tagad. Ja mašīnai kaut kas jāsaremontē, nav nekādu problēmu. Vēl es zinu, kā jāizgatavo žalūzijas, kā jācep popcorns, kā tas jāizvadā pa skolām un kā jādarbojas apdrošināšanas biznesā. Bet tolaik biju iedomājies tā: strādāšu šos darbus, bet pa vakariem varēšu darīt to, kas man patīk, – iešu uz dīzeza klubu un spēlēšu. Šīs lietas tomēr nav savienojamas. Tad trīsdesmit sešu gadu vecumā sašlimu ar cūciņām. Tā ir bērnu slimība – pasāp kakls un pāriet –, bet, ja lielam cilvēkam piemetas šī kaite, tad viņš nonāk infekcijas slimīcā ar visām no tā izrietošājām sekām: meningīts, aizkuņga dziedzera iekaisums un vēl šīs tas, ko vārdā nesaukšu. Mēnesi pavadīju slimīcā – man bija daudz laika pārdomām. Biju atbrīvots no darba steigas, aizgājis piespiedu atpūta un neko citu nevarēju kā tikai gulēt. Tad sapratu, ka man ir jābeidz darīt tas, kas man nepatīk, ko es nevaru un kas man nesanāk. Slimību es uzskatu par zīmi, ko Dievs man sūtīja. Tas jau ir zināms – kad cilvēks pārpūlas, slimība viņam tiek dota, lai viņš atjētos, jo pats jau neattopas. Skrien kā vāvere ritenī no rīta līdz vakaram, mēli izkāris: no rīta uz darbu, strādā līdz pieciem, sešiem, tad – uz dīzeza klubu, naktī mājās, bet ġimenei taču arī laiks jāvelta.

Bez šīs grupas laikam ir vēl arī citi sastāvi...

Jā, vēl ir "Riga Groove Acoustic", kas spēlē citādu – akustisku – džezu.

Vai atšķirība ir tikai stilā?

Atšķiras gan stils, gan sastāvs. "Riga Groove Electro" sastāvā ir bungas, elektrobass, taustiņi, saksofons un dīdžejs, bet "Riga Groove Acoustic" elektrobasa vietā ir kontrabass un nav dīdžeja. Tie pašreiz ir divi pamatsastāvi, kuros es spēlēju. Pirms gada kopā ar Intaru Busuli ierakstījām albumu "Shades of Kiss". Esam piedalījušies arī Ineses Galantes organizētajos vasaras koncertos "Summertime".

Kuras ir tās vietas, kur jūs regulāri var dzirdēt? Viena tātad ir Majoru kultūras nams.

Ja klubos spēlēt nav tas labākais, kas tad ir labākais, ko var darīt?

Vislabākais, protams, ir koncerti. Koncertu mums diemžēl ir maz, tomēr to skaits pamazām pieauga. Piemēram, Majoru kultūras nams ir viena no vietām, kur esam nospēlējuši jau vairākus koncertus. Vienmēr ir patīkami spēlēt, ja tevi klausās.

Vai jūs tiekat aicināti arī uz kādiem privātiem pasākumiem?

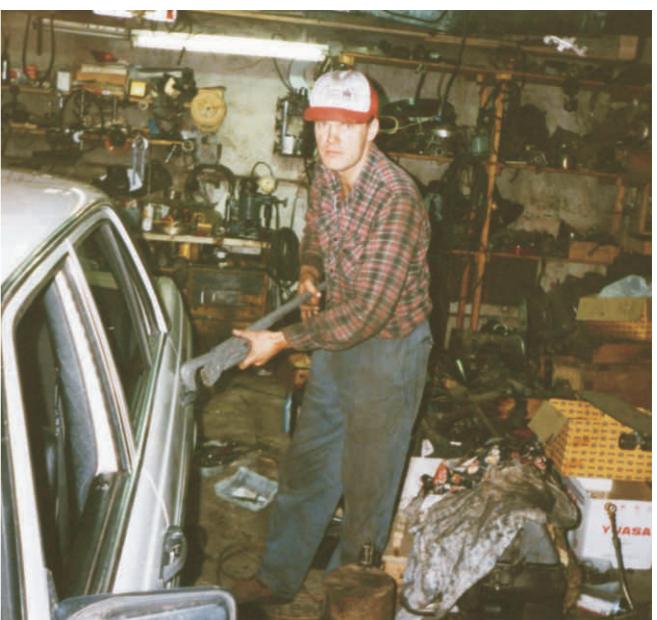
Tie drīzāk saucami par korporatīviem pasākumiem. Ja kāda firma grib kaut ko

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Tad ir prieks par katru nospēlēto noti.

Pastāsti, līdzu, par saviem interesantākajiem darbiem vai projektiem.

Es sadarbojos ar saksofonistu Denisu Pašķēviču un viņa dibināto ierakstu kompāniju un dīzeza mūziķu apvienību "Ze Pirats". Viens no labākajiem pēdējā laika projektiem, kurā esmu piedalījies, sadarbojoties ar šo apvienību, ir labdarības projekts "Dāvā sapni", kurā "Riga Groove Electro" bija galvenais pavadītājansamblis, kas

svinēt ar ēšanu, dzeršanu un viesiem, tad tur, protams, ir paredzēta arī kāda muzikāla programma. Pagājušogad, pirmajos Ziemassvētkos, DnB "Nord" banka rīkoja pasākumu saviem darbiniekiem. Klients bija vēlējies kaut ko ļoti īpašu, tādēļ mums radās izdevība uzstāties kopā ar dziedātāju Simunu Moreno – brazīliešu zvaigzni, kura nu jau kādu laiku dzīvo Zviedrijā. Dažu stundu laikā mēs iestudējām programmu un vakarā spēlējām. Tas bija kolosāls pārdzīvojums. Mēs jau citreiz arī spēlējam sambas un bosa novas, bet kopā ar Simunu Morēnu tas bija pa īstam. Grupas skanējums bija gluži kā brazīliešu bendam. Tas tāpēc, ka viņa zināja, ko dara. Pirmo reizi mūžā es spēlēju sambu ar lielu prieku. Spēlējām jau kā parasti, taču neliela pareiza perkusijas pieskaņa – un viss izmainās.

Bez koncertēšanas un uzstāšanās klubos tu strādā arī kā pedagoģs, vai ne?

Jā, es strādāju Rīgas Doma Kora skolas Mūsdieni ritma mūzikas nodaļā. Dodos tur divreiz nedēļā.

Ko, tavuprāt, cilvēkam dod dīzeza mūzika?

Tad jājautā, ko vispār mūzika cilvēkam dod. Es runāšu par to, ko tā dod klausītājam, jo bez klausītāja jau nav nekāda spēlēšana. Mūzikas uzdevums – un dīzeza mūzika nebūt nav izņēmums – ir klausītāji radīt zināmu noskaņu un sajūtu nianse: prieku, bēdas, aizkustinājumu, smeldzi, sāpes, laimi. Mūzikā ir viss sajūtu spektrs, un dīzeza mūzika ir īpaša ar to, ka tā neatkārtojas. Šīs tas jau atkārtojas, bet tu tomēr katru reizi nospēlē mazliet citādi. Tas nav kā akadēmiskajā mūzikā – ir konkrēts skaņdarbs, kas sastāv, teiksim, no 150 taktām, kurā ietilpst 563 notis, kas visas jānospēlē noteiktā secībā un ātrumā.

Tomēr arī akadēmiskās mūzikas skaņdarbu divi izpildītāji nenospēlēs (Turpinājums 8. lpp.)

Intervija

Prieks par katu nospēlēto noti

Maija Krēslina

Saruna ar pianistu un komponistu **Madaru Kalniņu** notika sestdienā, 10. februāra vakarā. Kalniņu ģimene ceļu uz Biķeru draudzi atradusi jau pirms vairāk nekā desmit gadiem. Daži droši vien jau zina, ka Madara sieva Ieva (kopš pagājušā gada arī draudzēs svētdienas skolas skolotāja) ir mana māsa. Abas reizē tikām ievērtētās Biķeru draudzē 1996. gada 10. oktobrī.

Kalniņu ģimenē aug divi dēli – Krišjānis (11) un Eduards (6), un drīzumā gaidāms ģimenes pieaugums.

Madars nāk no muzikālās ģimenes – viņa māte Līvija Kalniņa visu savu darbu mūžu mācījusi bērniem klavierspēli Emīla Dārziņa mūzikas skolā, bet tēvs Aldonis Kalniņš ir komponists, kura vārds īpaši labi pazīstams latviešu kora mūzikas miljotājiem. Viņa dailradē nozīmīgu vietu ieņem latviešu tautasdziesmu apdares. Aldoņa Kalniņa kora dziesmas kopš 1960. gada skanējušas vairākos latviešu Dziesmu svētkos. Par savu nozīmīgo darbu komponists saņēmis vairākus apbalvojumus, viņam piešķirts Latvijas PSR Nopelnīkam bagātā mākslas darbinieka goda nosaukums (1972) un jau neatkarīgās valsts laikā – Triju Zvaigžņu ordenis (2002).

Madars gan mūzikā izvēlējies citu ceļu, bet par to viņš pastāstīs mums pats.

Iesākumā pastāsti, lūdzu, kā tu nonāci Biķeru draudzē?

Mūsu stāsts droši vien ir līdzīgs daudzu citu stāstiem – kad mēs ar Ievu gatavojāmies precēties, mums radās doma, ka to vajadzētu darīt baznīcā. Pirms tam mēs nevienā draudzē nebijām, un šajā draudzē nonācām pateicoties tev, Maija.

Man gan liekas, kājūs pirmie sākāt iet uz katehēzēm un es jums piebiedrojos kādā otrajā nodarbībā. Es gan pirms vairākiem gadiem, vēl būdama pusaudža gados, apmeklēju svētdienas skolu Biķeros.

Tad droši vien tu ieteici mums šo draudzi, mēs paši laikam nebūtu iedomājušies šurp atnākt. Pirms tam aizgājām uz slaveno Torņkalna baznīcu, bet tur mums kaut kas nepatika. Tagad vairs neatceros, ko mums tur tādu pateica.

No Ievas esmu dzirdējusi, ka tad, kad jūs turp aizgājāt, mācītājs Rubenis nav bijis uz vietas un jums iedotas kādas grāmatas, lai jūs paši tās mājas izlasāt un apgūstāt.

to pamudināja? Droši vien jau Dievs, kurš gan cits!

Kad tas notika?

1996. gadā piedzima Krišjānis, un mūsu laulības notika reizē ar dēla kristībām 1996. gada 21. decembrī. Krišjānim tad vēl nebija gads. Vispār jau mēs gribējām salaulāties pirms bērna piedzīmšanas, bet nesanāca.

Tātad jūs Biķeru draudzē esat jau desmit gadus?

Kādu laiku bijām pārgājuši uz Dubultu draudzi, jo trīs gadus dzīvojām Jūrmalā. Bet, kad pārcēlāmies atpakaļ uz Rīgu, tad,

jā, laikam tur lika mācīties. Tas, protams, nevienam nepatīk. Nav jau laika un arī saprāšanas, kāpēc tas būtu vajadzīgs. Tā mēs pēc tava ieteikuma devāmies uz Biķeru draudzi – cerībā, ka varbūt tur būs vienkāršāk. Izrādījās, ka ne, un mēs sapratām, ka no mācīšanās neizbēgt. Kas jādara, jādara – sākām iet uz katehēzi un lēnā garā nonācām arī līdz laulībām. Pa to laiku baznīcā iešana bija kļuvusi pašsprotama. Tā nu mēs šeit esam tādēļ, ka vēlējāmies apprecēties baznīcā. Kas mūs uz

pats par sevi saprotams, atsākām mīt veco taku. Lai gan Dubultos arī bija forši un mācītājs Valdis Amols bija ļoti labs mācītājs, tomēr Biķeru baznīcā mēs jūtāmies kā mājās. Nav jau starpības, kurā vienkāršāk. Izrādījās, ka ne, un mēs saprātām, ka no mācīšanās neizbēgt. Kas jādara, jādara – sākām iet uz katehēzi un lēnā garā nonācām arī līdz laulībām. Pa to laiku baznīcā iešana bija kļuvusi pašsprotama. Tā nu mēs šeit esam tādēļ, ka vēlējāmies apprecēties baznīcā. Kas mūs uz

Nav noslēpums, ka savu dienīško maizi tu pelni ar mūziku. Tā ir, paldies Dievam!

Pastāsti, kas tā ir par mūziku, ko tu spēle?

Pamatā tā ir un paliek džeza mūzika. Lai gan arī to repertuāru, ko es apguvu vienpadsmīt skolas gados Dārziņa skolā un piecus gadus konservatorijā, es spēlēju pietiekami labi. Bet ar to nebija nekādu izredzīu izdzīvot. Un man jau skolas laikā ļoti patika džezs. Klausījosi džeza mūziku, mēģināju spēlēt līdzi un pašmācības celā apguvu nepieciešamās prasmes tādā līmenī, ka 1986. gadā varēju sākt spēlēt kopā ar Latvijas, ja tā var teikt, džeza tēviem jeb korifejiem: Raimondu Raubiško un Gunāru Rozenbergu. Kopā izbraukājām Eiropu, bijām arī Amerikā. Tie, protams, nebija tikai izklaides braucieni – par to arī maksāja. Jau iestājoties augstskolā, zināju, kādu ceļu es gribētu iet. Konservatorijā man bija jāpilda visas prasības un jāmācās obligātais repertuārs. Protams, arī tā mūzika man patika, bet bija lietas, kas patika daudz vairāk, – tā ir brīvā spēlēšana, kad tu, cilvēks, apsēdies pie klavierēm un spēlē, ko tu iekšēji dzirdi, un ļaujies brīvam gara lidojumam un domu plūdumam. Tā ir lieliska sajūta.

Tātad pievēršanās džeza mācītāja vien tādēļ, ka ar šo mūziku var nopelnīt?

Protams, nē. Tā vienkārši sagādījās. Un kas gan var būt labāk, ja ar savu sirdslietu un vaļasprieku, kam esi gatavs veltīt visu savu darba mūžu, vari arī nopelnīt! Mēs gan mēģinām atdalīt darbu no personiskās dzīves, tomēr darbs aizņem lielāko daļu – lielāko dzīves daļu. Būtībā tā arī ir tā dzīve. Ir grūti pilnībā nodalīt darbu no brīvā laika. Es esmu mēģinājis tā strādāt – devīnus gadus strādāju darbu, kas nav saistīts ar mūziku.

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Lasītājs jautā

Ja mēs būtu bez grēka, – vai būtu vajadzīgas baznīcas?

Atbild draudzes mācītājs Aleksandrs Bite

Trešā Rakstu vieta šos Pestītāja pavēles vārdus paskaidro tuvāk – apustulis Pāvils Vēstulē romiešiem raksta: "Arī visa radība ilgodamās gaida to dienu, kad Dieva bērni parādīsies savā godībā. Jo radība pakļauta iznīcībai nevis aiz savas patikas, bet aiz Tā gribas, kas viņu tai pakļāvis; tomēr viņai dota cerība. Jo arī pati radība reiz tiks atsvabināta no iznīcības verdzības un iegūs Dieva bērnu apskaidrību un svabadibu. Jo mums ir zināms, ka visa radība vēl aizvien līdz ar mums klusībā nopūšas un cieš sāpes." (Rm. 8:19–22)

Apustulis raksta par Debesu Valstības godību, kas paredzēta arī visai pārējai Dieva radībai, kas cilvēka grēka dēļ šajā pasaulē pakļauta nāvei un ciešanām. Tas nozīmē, ka arī dzīvniekiem dota pestīšanas cerība. Protams, Pāvila vārdi mums neatbild uz visiem mūsu jautājumiem: vai arī dzīvnieki pēc nāves tiek tiesāti, vai daļa no tiem nāks Debesīs, vai daļa no tiem ies uz elli – tas netiek atklāts un paskaidrots. Taču pavisam droši mums tiek atklāta īsta un patiesa cerība, ko Dievs devis arī visai dzīvajai radībai, un radība to apzinās un gaida šīs cerības piepildījumu. Tas nozīmē, ka Dievs mīl savu radību, gādā par to un ka mūžīgās dzīvības dāvana ir paredzēta arī dzīvniekiem. **■**

Cilvēka dvēsele pēc nomiršanas ies Dieva valstībā. Bet kas notiks ar dzīvniekiem? Vai arī tiem ir dvēseles? Kas notiek ar dzīvniekiem pēc nāves?

Atbild Aleksandrs Bite

Dievs mums nav pāvelējis līgt par mirušajiem, tādēļ tas, kurš par tiem nelūdz, noteikti negrēko. Jo, nedarīdams to, ko Dievs nav pavēlējis un pat ir aizliejis, neviens

negrēko. Tomēr, tā kā Dievs mums nav lāvis zināt, kas notiek ar mirušo dvēselēm, un mēs esam nezinājusi par to, ko Dievs ar tām darīs, mēs arī nevarām un negribam atturēt no lūgšanas tos, kuri par tām grib līgt; mēs to neuzskatām par grēkiem, un apņemšās atturēties no tiem. Kopumā – ir jābūt grēknosēlā pilnai sirdij.

Otrkārt, lai cilvēks uz šo Vakarēdienu nāk ar tādu sirdi, kura atzīst savus grēkus, trūkumus un kļūdas, bīstas Dieva dusmu; ar sirdi, kas ir nevis labvēlīga grēkiem, bet tos nīst un bīstas, no kā ceļas nozēla un ciešanas par grēkiem un nopietna apņemšās atturēties no tiem. Kopumā – ir jābūt grēknosēlā pilnai sirdij.

Treškārt, lai sirds rūpējas par to, ka netiku pazuvināta, un lai tai ir sirsniņas alkas un ilgas pēc Dieva žēlastības, lai tā ar patiesu ticību meklē, lūdz, satver un pieņem Dieva žēlastību, grēku piedeošanu un pestīšanu Kristus paklausībā, ciešanās un nāvē, ko Viņš ir veicis ar Savas miesas upuri un Savu asiņu izliešanu. Kas sevi tā pārbauda un tā dara, tas Sakramantu saņem cienīgi, – nevis pašam par sodu, bet gan savai pestīšanai.

Un kaut arī tas viss sirdī ir niecīgs, vājš un bieži vien auksts, mums tādēļ nav jāatturas no Vakarēdienu, bet gan vēl vairāk pie tā jāsteidzas, lai caur to tas viss mūsos varētu tikt aizdegti, stiprināts un vairots. Jo šī dziedināšana ir iestādīta slimajiem, kuri ir vārgi un kuri labprāt gribētu saņemt padomu un palīdzību. ■

(Hemnics M. Enhiridions. – R.: LMF, 2000. – 129.)

LUTERISMA ANATOMIJAS ĪSAIS KURSS NE TIKAI IESĀCĒJIEM

Aleksandrs Bīte

(5. turpinājums.)

**Taisnošana
ticībā – articulus
stantis et cadentis
ecclesiae**

Artikulā par attaisnošanu cieši sasaistītas trīs galvenās kristīgās ticības mācības – par iedzimto grēku, par Kristu un Viņu darbu, par ticību. Soreiz mēs apskatīsim, kā novirzes mācībā par Kristu izposta pareizu izpratni par attaisnošanu ticībā.

Reizumis, atminoties savu bērību, Luters mēdza stāstīt par to, cik dziļu iespādu uz viņu astājis Mansfeldes baznīcā redzētais Kristus atainojums, kur Kungs attēlots Savā dievišķajā varenībā sēžam uz varavīksnes ar diviem zobeniem rokās un spriežam tiesu pār grēciniekim. Šāda aina atspoguļoja viduslaiku baznīcas priekšstatu par Kristu kā bargo Soģi, kura priekšā jābūt nevainojami taisniem un svētiem visiem mūsu ceļiem un darbiem. Katrs centās sasniegt šo svētumu kā nu prata. Kristus Eviņelis tika saprasts kā "Jaunā bauslība", kuras prasības daudzīkārt pārsniedz Mozus baušu prasības, tātad: Kristus ir devis skaidrus likumus, bet tu, cilvēk, cīnies, pūlies, paklausī baznīcā, līdz, gavē, meklē visu svēto un jaunavas Marijas aizstāvību, lai tie tevi aizstāv bargā Soģa priekšā; varbūt tad Viņš apžēlosies. Protams, lai grēciniekam būtu kaut mazākā cerība, ka viņš to spēs, vienlaikus bija nepieciešams arī izmainīt Bībeles mācību par iedzimto grēku.

Luters bija šādu aplamu priekšstatu gūstā līdz brīdim, kad viņa sirdī un prātā gaiši iemirdzējās izpratne par Kristu kā mīlestības pilnu Pestītāju. Par savu senāko dievbijību Luters vēlāk rakstīja šādus vārdus:

"Es visu laiku atrados savu iedomu un īstas elkkalpošanas varā, jo man nebija paļavības uz Kristu. Es domāju par Viņu vienīgi kā par bargu un briesmīgu Soģi, kāds Viņš tiek attēlots sēžam uz varavīksnes. Šī iemesla dēļ es meklēju citus aizstāvju, Mariju un svētos, kā arī cerēju pats uz saviem labajiem darbiem un ticības nopolniem. To visu es darīju ne jau naudas vai mantas dēļ, bet paša Dieva dēļ. Un tomēr tas viss bija vienīgi maldu ticība un

elkkalpošana, jo es nepazinu Kristu un nemeklēju aizstāvību caur Viņu un Viņā."

Šāds aplams priekšstats par Kristu bija izveidojies tādēļ, ka Viņa iemiesošanās un darbs nebija īsti nemēs vērā. Ar šādu nepareizu izpratni Kristus krusta ciešanās un nāvē tika saklausīta gandrīz vai tikai bauslības balss: "Redzat, ko jūs, cilvēki, esat nodarījuši pašam Dieva Dēlam!" Dieva žēlastība tādā gadījumā tika izprasta kā iespēja vēl savas dzīves laikā ar saviem darbiem, svēto un Marijas aizstāvību kļūt Paradīzes cienīgam. Protams, uz to varēja cerēt tikai nedaudzi, pārējos šajā savādajā žēlastības izpratnē gaidīja ilgi briesmīgu ciešanu gadi šķīstīvas ugnī; mūžīgais sods un mokas tika izstāti ar ļoti, ļoti ilgu laicīgu sodu un mokām. Ľaudis netika mācīti paļauties uz to, ko darījis Kristus, bet uz to, ko darījuši viņi paši vai viņu palīgi – svētie un Marija. Arī šodien daudzi vēl aizvien ticīdzīgi.

No Svētajiem Rakstiem mēs pazīstam citu Kristu – mīlestības un žēlastības pilnu Pestītāju, kas tapis cilvēks un ir mūsu grēkus izdzējis pie krusta staba. Viņš arī tagad, būdams debesu godībā, mūs aizstāv un žēlastībā pieņem: "Jo mums nav augstais priesteris, kas nespētu līdzi just mūsu vājībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka. Tāpēc piecies bez bailēm pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu un aistrastu žēlastību, palīdzību īstā laikā." (Ebr. 4:15–16) Tiešām, kā pareizi sacījis Luters, paļauties uz pašu darbiem un meklēt kādus citus starpniekus – Mariju un svētos –, kas varētu par mums sirsnīgāk iežēloties, ir īsta elkkalpošana un Dieva zaimošana.

Šādu maldīgu un visai nepilnīgu izpratni par Kristus iemiesošanos un ciešanu pilno darbu, ko Viņš mūsu pestīšanas labad paveicis savā svētajā un šķīstajā miesā, varētu nosaukt par inkarnācijas jeb Kristus iemiesošanās un ciešanu deficitu. Šī mācība vēl līdz pat šai dienai ir raksturīga Romas baznīcā. Šo iepriekš minēto deficitu Romas baznīcas teologi tad arī cenšas kompensēt, ieviešot greizas mācības par kādiem citiem pestīšanai derīgiem darbiem un kādām citām pestīšanai nozīmīgām ciešanām, kas varētu notikt citās miesās – cilvēku pašu un baznīcas ieceļo palīgu, svēto, – grēcīgajās miesās. Bet to grēku, ko grēcinieks nepagūst šādi izdeldēt no dvēseles savas

dzīves laikā, katram grēciniekam pašam būs jāizsvīst šķīstītas uguns mokās un ciešanās, līdz viņš šajās ciešanās kļūs pilnīgi nevainojams un svēts.

Tātad Romas baznīca, pārgrozot mācību par Kristu un Viņa darbu, deformē mācību par attaisnošanu ticībā tādējādi, ka tiek noniecināta ticība un tās vietā tiek likti darbi. Citādā veidā tas ir noticis tajos protestantisma virzienos, kas izveidojušies no reformātu baznīcas mācības. Arī šajās baznīcas Bībeles mācība par Kristus personu un Viņa darbu ir aptumšota. Šīs mācības tēvi – Ž.Kalvins un U.Cvinglijs – nav varējuši pieņemt pārītām neaptveramo patiesību, ka Kristus ir patiess Dievs un cilvēks vienā personā jeb, kā apustulis Pāvils to raksta: "Visai Dieva pilnībai labpatika iemājot Viņā [...]. Viņā mājō visa Dieva pilnība miesā." (Kol. 1:19, 2:9)

Saskaņā ar šo mācītāju filozofiskajiem uzskatiem šie Pāvila vārdi tiem šķita neiespējami – kā gan var ierobežotā cilvēcīkā daba sevī ietvert mūžīgo un bezgalīgo Dieva Dēlu? Cvinglijs uzskatīja, ka Kristus dievišķajai un cilvēcīkajai dabai nav būtiskas kopības, ka tās ir šķirtas viena no otras un savā starpā nekomunicē jeb viena caur otru neizpaužas. Mūsu ticības tēvi šajā mācībā atpazina seno Nestorija (5. gs.) herēzi, kurš mācīja, ka abas dabas Kristū ir kopā līdzīgi tam, kā kopā ir divi viens ar otru salīmēti dēļi. Būtībā viņš mācīja, ka pat Kristū Dievs un cilvēks ir bezgalīgi šķirti. No tā izriet tikai viens secinājums – Kristus mūs nevar pievest Dievam, ir jāmeklē citi ceļi.

Kalvina mācība bija mazliet tuvāka baznīctēvu mācībai par Kristu, taču arī viņš uzskatīja: *finitum infiniti non capax* – ierobežotais nevar satvert bezgalīgo. Viņš uzskatīja, ka dievišķība Kristū bezgalīgi pārsniedz cilvēcīko dabu, ko tā ir Sevi pieņēmusi, un tādēļ Kristus Savā dievišķumā ir visuresošs, visvarens un visuzinošs, bet cilvēks Kristus atrodas vienīgi kādā ierobežotā vietā debesīs – "pie Dieva, Visuvaldītāja Tēva, labās rokas" – un ir ierobežots savā varenībā un zināšanā. Un atkal seko tas pats secinājums:

iemiesotais Dieva Dēls mūs nevar pievest Dievam. Lai cik lielāks, gudrāks un varenāks Kristus būtu par citiem cilvēkiem, Savā cilvēcīkajā ierobežotībā Viņš ir bezgalīgi nošķirts no Dieva, jo viss, kas ir mazāks par Dievu, ir bezgalīgi tālu no

Dieva.

Luters savā pārliecībā cieši turējās pie Pāvila sacītā, ka Kristū mājō visa Dieva pilnība miesā (Kol. 2:9), un izteica to spēk-pilnā un paradoksālā veidā:

"Cilvēcīkuma un dievišķības apvienojums Kristū veido vienu vienīgu patiesu personu, nevis divas. Kas tiek piedevēts vienai dabai, tiek pamatoti attiecināts arī uz otru. [...] Dievs ir cietis, cilvēks radīja debesis un zemi. Brīdī, kad cilvēks Jēzus ir miris, ir miris mūžīgais Dievs, un bērns, kas zīž Marijas krūti, ir visu lietu Radītājs. – Tas kristietismā jāiegaujē, lai viņš nekad neatrautu Kristus dievišķību no Viņa tapšanas par cilvēku, no Viņa iemiesošanās. Jo citādi būtu jārunā par diviem Kristiem."

Lai cik neierasti skan Luters sacītais, tomēr šie vārdi ir pilnīgā saskaņā ar Svēto Rakstu vārdiem un nav teikt, lai kādu izbrīnītu vai šokētu, bet gan – lai liktu kristiešiem nopietni vērst uzmanību uz šo svarīgo mācību, ka tie varētu pilnīgi paļauties uz Kristu. Citviet Luters ir sacījis: "Es nepazīstu nevienu citu Dievu kā vien – cilvēku Jēzu Kristu." Protams, gan Kalvinam, gan Cvinglijam šie vārdi šķita neprātīgi, taču tieši viņi bija tie, kas novirzījās no Svēto Rakstu mācības, nevis Luters.

Kalvina un Cvinglijā novirzīšanās kristoloģijā radīja konsekences arī mācībā par attaisnošanu. Lai gan viņu sekotāju mācība par attaisnošanu skan līdzīgi luteriskajai, tomēr, sacīdam, ka grēcinieks tiek attaisnots vienīgi caur tieību, viņi vārdam *ticību* piešķir atšķirīgu nozīmi.

Mūsu tēvi ticību vienmēr ir sapratuši kā pilnīgu paļāvību uz Kristus nopolnu, kas mums tiek dots Evangēlija vārdā un sakramentos. Vārds un sakramenti ir cieši saistīti ar Kristus iemiesošanos, ciešanām, nāvi un augšāmcelšanos. Luterānis saprot, ka viņš nevar satvert Kristu ārpus žēlastības līdzekļiem, un ticība šajā gadījumā ir vienīgi roka, kas saņem to, kas caur Kristus iemiesošanos tiek dots Vārdā un sakramentos.

Turpretī, ja noliedz visas Dieva pilnības klātbūtni Kristus miesā, tad arī Vārds un sakramenti, kas ir Kristus iemiesošanās labumu nesēji mums, netiek uzskaitīti par reālu saikni ar Dievu, bet gan tikai par ceļa norādi vai simbolu tam, uz ko ticībai jāticecas. Šādā gadījumā ticībai labā, savukārt tā sauktajās protestantu baznīcas cilvēka ticībai pašai par sevi tiek piešķirts spēks sasniegt un satvert to, ko Kristus Savā, viņuprāt, ierobežotajā un

nepilnīgajā inkarnācijā nespēj mums dot caur Vārdu un sakramentiem. Šādu pārspīlētu un nepamatotu spēju piedēvēšanu cilvēka ticībai teoloģijā sauc par fideismu. Luterismā ticība tiek uzskaitīta par dvēseles roku, kas satver to, ko Kristus, Dieva Dēls, ir darījis, bet fideisma pauđēji uzskata ticību par dvēseles roku, kas izdara to, ko Kristus, viņuprāt, nespēj. Šāda aplama ticība nereti aiziet prom no Dieva apsolījumiem un sapļo par to, ko tai pasaka priekšā cilvēka paša prāts.

Tādu ticību, kas ceļu pie Dieva iedomājas garām un apkārt Dieva rakstītajam vārdam un Kristus iestādītajiem sakramentiem – vienalga, vai tie būtu Romas baznīcas pašizdomāto darbu un nopolnu ceļš, vai fideistu pašizdomātās ticības ceļš – Luters sauka arī par entuziasmu jeb jūsmošanu. Savos Šmalkaldes artikulos, kas ir viena no mūsu baznīcas oficiālajām ticības aplieciņām, viņš par šiem maldiem nopietni brīdināja baznīcu:

"Tāpēc mums jāpastāv uz to, ka Dievs ar mums, cilvēkiem, negrib citādi darboties kā vienīgi caur Savu ārējo vārdu un sakramantu. Bet viss, kas bez šī vārda un sakramenta tiek daudzināts par Garu, ir velns."

Iepriekšminēto maldu dēļ gan Romas, gan daudzo protestantismu novirzīenu mācība par attaisnošanu ticībā ir deformēta. Atcerēsimies, ka Luters ir sacījis: ja tikai šis viens mācības artikuls par attaisnošanu baznīcā tiek paturēts tīrs un nesagrozīts, tad arī visa pārējā baznīcas mācība būs tīra un nesagrozīta un tajā nebūs nekādas ķecerības, bet, ja tas tiek sagrozīts, tad arī baznīca nespēj turēties pretī daudzajām maldu mācībām, kas to apdraud. Šī iemesla dēļ Romas baznīcas mācība gadu gaitā ir ļoti novirzījusies no Bībeles mācības, un tās ikdienas dievbijība ir dažādu māntīcības izpausmu pilna.

Citādā veidā un ar citām izpausmēm gadu gaitā ir veidojušies dažādo protestantisko novirzīenu nomaldīšanās vēsture – tās ir izveidojušas tūkstošiem dažādu denomināciju un sektu, radikālākās no tām vairs pat nevar saukt par kristīgām.

(Turpinājums sekos.)

Rogiers van der Weyden
"Pēdējā tiesa"

labā, savukārt tā sauktajās protestantu baznīcas cilvēka ticībai pašai par sevi tiek piešķirts spēks sasniegt un satvert to, ko Kristus Savā, viņuprāt, ierobežotajā un